

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**S. Ioannis Damasceni Historia, De Vitis Et Rebus Gestis
SS. Barlaam Eremitæ, Et Iosaphat Indiæ regis**

Johannes <Damascenus>

Coloniæ, 1624

Cap. XXXII. Theudas superiori oratione commotus. Dei fidem amplectitur,
magicosque omnes libros vrit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45244

378 BARLAAM ET IOSAPHAT
THEVDAS SUPERIORI ORA-
tione commotus, Dei fidem amplecti-
tur, magicosque omnes li-
bros urit.

CAPVT XXXII.

DIXIT autem ad eum Theudas:
En illud perspicuum est, multos
& magnos & sapientes viros atque in-
terpretes, ac tum virtute, tum doctri-
na admirabiles, religionem nostram
instituisse, omnesque orbis terrarum Re-
ges ac Principes eam ut præclaram ac-
que omni periculo vacuam excepisse.
Galilæorum contra doctrinam rusti-
cos quosdam ac pauperes & abiectos
viros, eosque perpauca, nec plures
quàm duodecim, prædicasse. Num igitur
ignobilium ac rusticorum prædica-
tio, multorum ac magnorum viro-
rum, qui que tanta sapientiæ laude flo-
ruerunt, legibus atque institutis por-
tior habenda est? Quid autem habes,
vnde hos vera dicere, illos mentiri de-
monstres?

*Sapientia
mūdi stul-
titia est a-
pud Deū.*

Psal. 57.

Rursum igitur Regis filius respon-
dit: Asinus es, ô Theuda, ut dici solet.
lyram audiens, atque intellectus expertus
manens, vel, ut rectius loquar, aspis, au-
res ob-

res obturans, ne præclare incantantium vocé exaudias. Rectè igitur de te à Propheta dictum est: *Si mutare queat* Hier. 13.

Æthiops pellem suam, ac pardus varietates suas, tu quoque stulte & cæce, benefacere poteris, cum mala didiceris. Quin te

vis veritatis sensu afficit? Nam hoc ipsum quod ais, à multis admirabili sapientia præditis viris nefarios tuos cultus

laudari, atque à multis Regibus confirmari, cōtraque Euangelicam prædicationem à paucis, ijsque obscuris viris

prædicari, id verò tum religionis nostræ vim, tum improborum vestrorum dogmatum imbecillitatem ac perniciem

demonstrat: quippe cùm doctrine vestra, quamvis eruditos patronos ac firmos adiutores habeat, debilitetur tamè

& exinguatur, nostra autem religio, licet omni humano subsidio careat, Soletamen clarius luceat, orbemque totum occuparit: Nam si ab Oratoribus

& Philosophis edita fuisset, Regesque ac Principes adiutores habuisset, dice-

refortasse, vir improbe, potuisses, humanam potentiam id totum præstitisse. Nunc verò sanctum Evangelium à

vilibus piscatoribus conscriptum, atque ab omnibus tyrannis vexatum, nihilo tamè secius totum orbem obtine-

reper-

*Argumentum Theu-
de in eum
retorquet.*

*Genes a-
thoritas,
Christia-
nos inuat
veritas.*

Psal. 18. re perspicuus (in omnem enim, inquit
Rem. 10. ille, terram exiuit sonus eorum, & in
 fines orbis terra verba eorum) quid iam
 aliud dicere possis, quam diuinam
 & inuictam potentiam esse, salutis hu-
 manæ causa cultum suum confirman-
 tem?

*Digitus
 Dei.*

Ecquod autem, ô vâcors, argumen-
 tum, ijs, quæ iam allata sunt, præstan-
 tius quæris, quo tuos mentiri, nostros
 vera loqui probem? Nam nisi tua om-
 nia nugæ ac figmeata essent, profectò
 cùm tantis humanis viribus nitantur,
 minimè imminuerentur ac debilita-

Psal. 35.

rentur. *Vidi, enim, inquit ille, impium
 superexaltatum & eleuatum sicut cedros
 Libani: & transfiri, & ecce non erat, qua-
 sicut eum, & non est inuentus locus eius.* De
 vobis, qui insani idolotum cultus pro-
 pugnatore estis, hæc dixit Propheta.

Psal. 67.

Iam iamque enim: & non inuenietur
 ipsius locus: sed sicut deficit fumus, defi-
 ciet, & quemadmodum deficit cera à fa-
 cie ignis, sic peribit.

Luc. 21.

Contra de Euangelica DEI cog-
 nitione dixit Dominus: *Cælum & terra
 transibunt, verba autem mea non transi-
 bunt.* Ac rursus Propheta his verbis

Psal. 101

aitur. *In principio tu Domine terram fun-
 disti, & opera manuum tuarum sunt cæ-
 li.* 196

li. Ipsi peribunt, tu autem permanes: & omnes, sicut vestimentum veterascent. Et sicut opertorium mutabis eos, & mutabuntur: tu autem idem ipse es, & anni tui non deficient.

Ac diuini quidem aduentus Christi præcones, & sapientes orbis terrarum piscatores, qui ex erroris ac fraudis voragine omnes extraxerunt (quos quidem tu, qui peccati verè seruus es, aspernaris, ac nihili pendis) per signa & prodigia Solis instar, in mundo fulserunt, cæcis lucem donantes, surdis auditum, claudis gressum, mortuis denique vitam impertientes. Nam vel eorum duntaxat umbræ omnes hominum morbos profligabant. Dæmones, quos vos ut Deos metuitis, non modò ab humanis corporibus depellebant, sed etiam Crucis signo ex ipso terrarum orbe fugabant: cuius ope atque adiumento omnem quidem Magiam deleuerunt, veneficiaque omnia irrita reddiderunt.

Atque illi quidem humana infirmitate per Christi virtutem ad hunc modum sanata, rebusque omnibus conditis renouatis, tanquam veritatis præcones ab omnibus ijs, qui sapientia præditi sunt, laudantur, admirationique

Miracula
Apostolorum.

Act. 5.

1. Cor. I.

que habentur. Quid autem habes, quod de Sapientibus atque oratoribus tuis, quorum Deus sapientiam stultam fecit, de illis, inquam, diaboli patronis, in medium afferas? Quid memoria dignum mundo reliquerint, exponere. Quid de ipsis, quod prædices, habes, nisi dementiam ac turpitudinem, inanemque artem, verborum elegantia foetidae suæ religionis cœnum contegentem?

Seruch statuarum inuentor.

Quinetiam ex poëtis tuis quicumque ab ingenti furore atque insania vel tantulum emergere potuerunt, id quod verius erat, dixerunt, nempe eos, qui Dij appellantur, homines extitisse, ac propterea quod quidam eorum vrbibus & regionibus imperarunt, quidam autem aliud quiddam nullius penè momenti, dum viverent, effecerunt, homines errore lapsos, Deorum nomine eos appellasse. Principio enim Seruch ille statuas inuenisse litterarum monumentis proditus est. Siquidem eos, qui antiquitus, vel strenui animi, vel amicitie, vel cuiuspiam alterius virtutis opus memoria dignum edidissent, statuis ornasse dicitur. Posteriores autem, maiorum mentem ignorantes, nempe quod memoriae duntaxat causa, ijs, qui

lau-

laude dignum aliquid effecissent, statuas & columnas erexissent, dæmonis vitij auctori opera paulatim aberrantes, homines iisdem passionibus obnoxios, ac corruptioni subiectos, tanquam immortales Deos adorarunt, sacrificiaque ipsis ac libamina excogitarunt: dæmonibus videlicet in statu habitantibus, atque huiusmodi honorem & sacrificia ad sese pertrahentibus.

Illi itaque eos, qui Deum in notitia habere minimè probantur, duplici de causa, ut se Deos esse existiment, adducunt: altera, ut ipsi hoc nomine celebrentur: gaudent enim ipsi, utpote fastu atque arrogantia pleni, cum ipsi tanquam dijs honor tribuitur. Altera, ut eos, quos in fraudem induxerint, ad præparatum sibi sempiternum ignem trahant. Eoque nomine omni flagitij ac turpitudinis genere ipsos erudierunt: adeò ut eorum fraudi atque imposturæ semel addicti homines, in ætis tenebris circumfusi, atque ad malorum colophonem venientes, sui quisque vitij ac suæ cupiditatis statuum fixerint, Deumque nominarint. Qua quidè in re, cum erroris sui nomine execrandi sint, tum verò ob earum rerum, quas adorant, absurditatem maiori execratione dignos se præbuerunt.

Rom. I.

*Dæmon
Idololatria
parens.*

*Execranda
Idola.*

Id au-

Id autem tandiu locum habuit, quo ad Dominus, per viscera misericordiae suae, nos, qui ipsius fide praediti sumus, ex improbo ac pestifero huiusmodi errore liberavit, veraque Dei cognitione imbuit. Neque enim in alio vilo salus est, nec praeter ipsum solum, qui mundum effecit, ac virtutis suae verbo omnia portat, alius Deus aut in caelo, aut in terra est. *Verbo enim Domini, inquit ille, caeli firmati sunt: & spiritu oris eius, omnis virtus eorum: atque omnia per ipsum facta sunt, & sine ipso factum est nihil, quod factum est.*

Act. 4.

Hebr. 1.

Psalms 32.

Ioan. 1.

Theudas oratione Iosaphat ad fidem adducitur.

Theudas autem cum haec verba audivisset, atque huiusmodi sermonem diivinitus infusa sapientia plenum accerneret, tanquam tonitruum sono percussus, silentio tenebatur. Tandem autem aliquando miseriam suam agnoscens (obtenebratos enim cordis ipsius oculos salutaris doctrina tetigerat) ingenti antea vitae poenitudine affectus est: atque condemnato idolorum errore, ad pietatis lucem accurrit, ac deinceps a scelerata & execranda vitæ ratione usque adeo sese remouit, tantumque cum turpibus animi affectionibus magicisque artibus bellum gessit, quantum ante amoris foedus cum ipsa

ipsis f
cilio f
ce ex
in fili
rati su
bemur
mora
tere p
Chris
fides.
C
Dic
praed
ab in
eum
S
inqu
quia
rò v
lio è
est, à
frug
dibi
labit
stari
net,
duer
epu
oue
Ipse

ipsis ferierat. Nam tum in medio concilio stans, presidente Rege, magna voce exclamavit. Verè, ô Rex, spiritus Dei in filio tuo habitat, verè fracti ac superati sumus, nec defensionem ullam habemus, nec ad ea, quæ ab ipso commemorata sunt, vel oculos ipsos obvertere possumus. Magnus igitur re vera Christianorum Deus est, magna ipsius fides, magna mysteria.

Conuersus itaque ad Regis filiū, ait: Dic quæso, o claro ac illustri animo prædite, Deusne me excepturus est, si ab improbis actionibus abscedens, ad eum me conuertero.

Sanè, inquit veritatis præco, sanè, inquam, te excipiet, omnesque item qui ad ipsum sese conuerterint. Nec verò vulgari modo excipiet: verum ut filio è longinqua regione redeunti, hoc est, à scelerata vitæ ratione ad meliorem frugem sese conuertenti, obuiam prodibit, eumque amplectetur, & exosculabitur: ac peccati foeditate detracta, statim ipsi vestimentum salutis imponet, clarissimaque gloriæ stola eum induens, mysticum supernis virtutibus epulum peraget, ob receptam videlicet ouem perditam festum diem celebrans. Ipse enim Dominus

*Inimicâ
confessio.*

Luc. 15.

Dei misericordia in peccatores.

Ibid.

R lo

Luc 5.
Ezech. 18.

logaudium esse dixit. super uno peccatore
pœnitentiam agente. Ac rursum: Non veni
vocare iustos. sed peccatores ad pœnitentiam.
Et per Prophetã: Vivo ego, dicit Dominus,
nolo mortem peccatoris, sed magis ut conuer-
tatur à via sua, & viuat. Coruertimini à
via vestra mala: & quare moriemini do-
mus Israel: Iniquitas iniqui non nocebit ei,
in quacunque die conuersus fuerit ab ini-
quitate sua. & fecerit iustitiam, & in man-
dato vita ambulauerit: vita viuet, & non
moriatur. Omnia peccata quæ admisit non
memorabuntur. quia iudicium & iustiti-
am fecit: in ipsis viuet. Ac rursum per al-

Esa. 1.

terum Prophetam exclamat: Lauamini
mundi estote, auferte malum cogitationum
vestrarum ab oculis meis, quiescite agere per-
uerse, discite benefacere. Si fuerint peccata
vestra sicut coccinum, tamquam nix al-
babitur: & si fuerint rubra velut ver-
miculus sicut lana alba erunt.

Psal. 32.

Cum igitur hæ pollicitationes, illi
qui ad meliorem frugem sese recepe-
rint, à Deo propositæ sint, ne cuncteris,
ô homo, nec moram vllam adhibeas:
verum ad Christum benignum Deum
nostrum accede, & illuminare, & facies
tua non confundetur. Nam simulat-
que in diuini baptismatis piscinam
immer-

immeritus fueris, tota veteris hominis spurcicies, atque vniuersa scelerum sarcina in aqua sepelietur, atque in nihilum dilabatur: tuque nouus illinc ac recens, atque ab omni labe purus conscendes, nullam peccati labem aut rugam tecum ferens. Ac deinceps in te situm erit, vt purgationem per viscera misericordiae Dei nostri hinc contractam tuearis, atque conserues.

Theudas igitur his verbis institutus, *Peccandi* statim ex aula excedit, atque ad scelera- *instrumenta* tam speluncam suam profectus, magi- *sa abijcien-* cos libros suos tanquam sceleris omnis *da.* primitias, ac diabolicorum arcanerum thesauros, *exulsi*. Ipse autem ad sacrosancti illius viri, ad quem etiam Nachor perrexerat, antrum sese cōfert, rerumq; suarū omnium statum ipsi exponit, capiti suo terram aspergens, grauesq; gemitus edens, ac seipsum lachrymis perfundens, nefariaque sua flagitia Seni ordine commemorans. Ille autem, vt qui salutis animae afferendae, atque ex versipellis draconis faucibus eripiendae, *Ieiunium* peritissimus esset, salutaribus verbis eum *indictum* demulcet, ac velut excauat, veniā spondet, ac propitium & facilem ipsi iudicē *pro peccato* fore pollicetur. Ac postea, cum eum

R. 2 Chri-

torum cō- Christianæ fidei rudimentis imbuisset,
missorum multorumque dierum ieiunium ipsi in:
satisfactio dixisset, cum diuino baptismo lustra-
ne, contra uit. Ac deinceps per omnem vitæ cur-
nosos hæ- sum ille sincero animo de admissis sce-
reticos. leribus pœnitentiam egit, lachrymisq;
 ac gemitibus Deum placare studuit.

REX DE ARACHIS CONSILIO
 regnum suum cum filio suo ex a quo parti-
 tur, eumque ad sui regni partem mit-
 tit, in qua ille innumeros ho-
 mines ad fidem con-
 uertit.

CAPVT XXXIII.

Quæ cum ad hunc modum euenis-
 sent, Rex consilij inopia vndiq; de-
 stitutus, in graui planè mœrore versa-
 batur, animoque magnopere iactaba-
 tur. Coacto autè rursus Senatu, quid-
 nam de filio suo faceret, dispiciebat.
 Cùm autem multi multas sententias in
 medium protulissent. Araches ille, de
 quo superius mentionem fecimus, qui
 & ducum omnium clarissimus erat, &
 principem in Senatu locum obtinebat,
 his ad Regem verbis vsus est. Quidnam
 ô Rex, filio tuo facere oportuit, quod
 non fecerimus, vt ad sequenda nostra
 dog;